

paa. Det er fuldkommen rigtigt; men det er ikke Noget, som er specielt for dette Lovforslag.

Den ærede Finantsminister gjorde opmærksom paa, at man i en sliq Sag ikke kunde gaae i Rette med Regjeringen, om Noget var ønskeligt eller nødvendigt; saaledes har jeg idetmindste opfattet de Bemærkninger, han fremsatte. Dette forekommer mig dog at være en ganske synderlig Vitring. Jeg maa antage, at det paaligger et Ministerium, naar det skal forhandle med Rigsdagen, at godtgjøre, at bevise, at overbevise Rigsdagen om, at det, som Regjeringen anseer for rigtigt, virkelig ogsaa er det; men, dersom det er Tilfældet, synes jeg ikke, at det er mere end en almindelig Forbring, Rigsdagen kan gjøre til Regjeringen i denne Sag som i alle andre Sager, at det, Ministeriet foreslaaer, maa Ministeriet overbevise Rigsdagens Medlemmer om virkelig at være hensigtsmæssigt. Men nu kommer endelig det, som forekommer mig at staae i en forunderlig Modfætning hertil. Den ærede Finantsminister sagde nemlig, at, hvad der er nødvendigt, det maa udgaae af den særegne Forsatning, og Ministeriet er blevet staaende ved det, som Ministeriet har anseet for nødvendigt; men Ministeren har tillige yttret, at Ministeriet aldeles ikke kjender noget til den Fællesforsatning, som muligt engang vil blive givet. Men hvorledes kan da Ministeriet have den fjerneste Anskuelse om, hvad der nødvendigvis maa gaae ud af den særegne Forsatning, naar det ikke veed, hvorledes Fællesforsatningen skal blive? For mit Vedkommende kan jeg ikke faae nogen Overensstemmelse derimellem. Jeg kan ikke indsee, hvorledes man kan have en Mening om, hvad der hensigtsmæssigt eller ikke skal blive staaende i den særegne Forsatning, for at Fællesforsatningen skal kunne gennemføres, naar man aldeles ikke har nogen Kundskab om, hvorledes Fællesforsatningen skal blive. Den ærede Minister har endelig ogsaa sagt, at Regjeringen i hele sin Behandling af denne Sag, navnlig paa Rigsdagen, er gaaet ud fra den Anskuelse, at det maatte overlades H. M. i sin Magtsfuldkommenhed at give Fællesforsatningen. Jeg skal dertil svare, at efter den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852 er det givet, at da var det ikke

Hans Majestæts Mening. Jeg kan altsaa ikke opfatte den meget ærede Ministers Ord paa anden Maade, end at det nærværende Ministerium har den Anskuelse, at det bør overlades til Kongens egen Magtsfuldkommenhed at give Fællesforsatningen, men, naar det altsaa kun er en Anskuelse for det nærværende Ministerium, og Rigsdagen ikke har den Anskuelse, og Rigsdagen mener, at det er en Anskuelse, som ikke er grundet i den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852, saa seer jeg virkelig ikke, hvad der skulde opfordre Rigsdagen til at gaae ind paa denne Ministeriets Anskuelse, thi det er dog, forekommer det mig, kun det enkelte Ministeriums Anskuelse, og det er aldeles ikke givet, at det er Hans Majestæts Anskuelse; tværtimod maa jeg efter Alt, hvad der foreligger, efter Udtalelsen i den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852, være af den bestemte Formening, at, naar Hans Majestæt siger, at han ubrødeligt vil holde Danmarks Riges Grundlov, kan ikke Meningen af disse Ord, som der findes i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, være den, at Fællesforsatningen skal gives af Hans Majestæts Magtsfuldkommenhed.

Finantsministeren: Jeg troer ikke, der behøves nogen særlig Beviisførelse, for at godtgjøre, at der i den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852 ikke indeholdes den mindste Smule til Afgjørelse af det Spørgsmaal, den sidste ærede Landssthingsmand har reist.

Wardenfleth: Efter de Udtalelser, jeg tillod mig under Sagens første Behandling, vil det allerede være det ærede Thing bekendt, at jeg agter at stemme for det Uendlingsforslag, som er filltet af den høitærede Premierminister. Jeg ønskede kun endnu at tilføie nogle Grunde derfor, og det er derfor, jeg har begjæret Ordet. Den største Fare, som jeg seer ved Ordningen af Fællesstaten, saaledes som den nu synes at være tilstgiget, bestaaer mere deri, at man søger at samle for Lidet under Fællesmonarchiet end for Meget, at man altsaa tillægger det Fællesorgan, som paatænkes indrettet, snarere for lidt Omraade end for meget. Deraf følger naturligvis ogsaa, forekommer det mig, at man snarere har